

БЕРТА. Кой милостива Госпоже?

Графица-та. Та тойзи нашъ Хофмайсторъ
Голосъ.

БЕРТА. Азъ не съмъ го виждала, а защо, да
не вы е нѣщо увредилъ?

Графица-та. Безобразникъ-тъ му не едний
— той дошелъ да ми доказва, че мой-тъ супругъ
не ма любн искренно!

БЕРТА. А отъ гдѣ знае той, що са то до не-
го касае, и кой го пита за това?

Графица-та. А, — той сега много държи на
себе си; той мысли, като му е предалъ мой-тъ су-
пругъ надзираніе на наше-то иманіе, че и мене е
предалъ подъ неговъ рѣкъ, и сега желае да има
любовь съ мене.

БЕРТА. Що думате: зерь толкози далеко го
е занесълъ луды-тъ му умъ?

Графица-та. Амичи какъ мислишь, — сега е
кличаль тука предъ мене, и давалъ ми е сабъ-тъ
си или да-го прободъ или да му испълнѣхъ жела-
ніе-то.

БЕРТА. Па защо него прободохте? О, защо
невикнахте мене, азъ бы му истрѣгнала сърце-то
съ неговъ-тъ сабъ и тогава бы го попитала, же-
лае ли да има любовь съ Графицъ-тъ. А ми сега
какво мыслите да правите съ такъвзи безобраз-
никъ.

Графица-та. Рада съмъ да пишъ на супругъ-
тъ си, но незнамъ, кой бы му занесълъ писмо-то.

БЕРТА. А ла е проклетъ чловѣкъ! до каквъ
слабость го е довелъ луды-тъ му умъ! — Азъ мы-